

Mindenki elégedett

A Vágóhíd felújítási munkálataiban idén három nemzet diákjai vettek részt: szovjet, NDK-s és lengyel egyetemisták... Kiss Anna, V. éves joghallgató, táborparancsnok július 21. és augusztus 17. között vezényelte a József Attila Tudományegyetem nemzetközi építőtáborának „zenekarárt”.

Parancsnok a fedélzeten

Mikor a Bolyai János diákotthonbeli főhadiszállásán kerestük, a „vezér” éppen asznapi „hadi-tervét” tanulmányozta.

— Tegnap este táborfűz volt a libalegelőn, utána pedig énekeltek egy kicsit... — mondta — igazán jól sikerült est volt.

A vágóhídi munkaterület betonnegyzetében az odesszai diákok egyik csoportja üdvözölte kísérőmet, aki ezúttal az alkalmi tolmács szerepét is betöltötte. Beszélgetésünk kísérőzenéjét a kompresszorok örületes zaja szolgáltatta, amit kérésünkre sem állítottak le mondván: a kijelölt feladatot el kell végezni, s holmi nyilatkozat kedvéért nem állnak le a munkával. Az odesszai Mezenyikov Egyetem hallgatói; Vlagyimir Karavanszkij III. éves fizikust, Vlagyimir Gavriljuk III. éves matematikust, Szergej Kapus V. éves jogászt és Pjotr Muzicsenkov V. éves jogászt a cso-

Dómbell orgonahangverseny, valamint a Turándot premier bizonyára emlékezetes maradt a szovjet diákoknak. A József Attila Tudományegyetem KISZ-klubjával kapcsolatban refrénként tért vissza a nagyszerű jelző. Így aztán nem esoda, hogy Muzicsenkovék szabad idejük nagy részét ott töltötték.

A nyilatkozó négyes tagjai egyre sűrűbben pislogtak társaik, no meg a pihenő munkaeszközök felé. Elnézésen mosolyogtak: — Tudjátok, ezt a területet ma még fel kell „szántanunk”.

Értetlenségem láttán Kiss Anna egy történetet mesélt el az odesszai csoport munkakedvéről és fegyelmességéről:

— A napokban az egyik hosszúra sikerült esti kultúrprogram után az egész vezérkar elaludt. Olyannyira, hogy elmaradt a hagyományos hajnali ébresztő. Őket azonban ez a legkevesebb sem érdekelte... Munkahelyükre perenyi pontossággal érkeztek. —

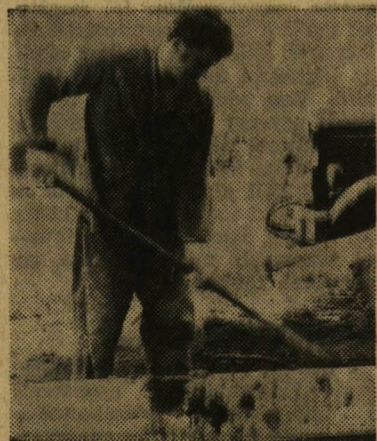
Lévai László, a DÉLEP technikus, a szovjet csoport művezetője is elégedett volt beosztottjai munkafegyelmével:

— Az elmúlt évek kedvező tapasztalatai alapján erre a fontos építkezésre szovjet egyetemistá-

rok, mert úgy gondolom; a verőcel másfél hét is tartogat egy-két új élményt.

— Mivel ez az utolsó munkanap, kínálja magát a kérdés: — Milyen körülmények között dolgoztak az elmúlt hetekben?

— Tavaly a Szovjetunióban voltam építőtáborban. Noha szőlőt szedni jóval könnyebb, mint

például földet hányni, azért itt Szegeden is jól éreztük magunkat és biztosra veszem, hogy az esti záróbanketten már valamilyen nyílen elfelejtjük a kellemetlenségeket.

A greiswaldi egyetemről Hannes Voigt IV. éves matematikus vezetésével 14 hallgató érkezett a szegedi építőtáborba. A csoportvezető kérdéseinkre tömören válaszolt:

— Jól érezzük magunkat. A kultúrprogram a legkényesebb igényeket is kielégíti. A szegedi egyetemisták KISZ-klubját pedig egyenesen irigyeljük. Most már készülünk Verőcére, ahol szeretnénk kipihenni az építőtábor fáradalmait, hogy szeptemberben újult erővel tegyünk eleget a szellemi követelményeknek.

„Jövőre ismét eljövünk”

A nemzetközi építőtábor diák-munkásai július végén, augusztus elején négy munkahelyen — Tarján és az odesszai lakótelep, a Vágóhíd, valamint a DÉLEP Dörösmai úti központi telepén — segédkeztek. Hetente 48 órát töltöttek el kijelölt munkahelyeiken jelentősen segítve, gyorsítva az ott folyó munkálatokat. A 215 hazai — köztük 115 „bennszülött” JATE-s — és 61 külföldi hallgató közel félmillió forintnyi értékű munkát végzett. Augusztus 14-én a DÉLEP Bocskai utcái klubjában záróbankett keretében búcsúztak egymástól a résztvevők. Az est fénypontját a tréfás rajzvetélkedő jelentette, amelynek győztese Pjotr Muzicsenkov lett. Az est folyamán több ígéret is

tam, hogy Kovalovszky a Lódzi Egyetem lapjában beszámol majd az olvasónak magyarországi élményeiről. Vajon hogyan örökíti meg a lengyel diák a szegedi húsz, illetve a Nógrádverőcén eltöltött tíz napot?

— Igyekeztem minél több információt gyűjteni a cikk megírásához. Minden kiállítást felkerestem. Különösen tetszett a gyümölcs és virágkiállítás, mert odahaza ez egzotikumnak számít. Ezenkívül koncerteket hallgattam, sőt az Európa hírvé Szegedi Szabadtéri Játékok operaelőadásán is jelen voltam. Már meg is született a cikk címe: „Így dolgoztunk és pihentünk Magyarországon”. A beszámoló első felét akár már holnap papírra tudnám vetni, de azért vá-

elhangzott, melynek lényege: jövőre ismét eljövünk Szegedre! Bizonyára a nógrádverőcei tíz nap is hozzájárult a fenti elhatározás megerősítéséhez.

Végül álljon itt a legilletékebb, Kiss Anna, táborparancsnok véleménye:

— Igazán jó szellemű hallgatók vettek részt az idei táborozáson. A szokásos nehézségeken kívül nem volt úgynevezett „rázós” ügy. Munkámat segítette az a tény, hogy „kenyéradónk” munkaszervezésből jelesre vizsgáztak, így a közel háromszáz diák értelmes munkát végezhetett. Szeretném ha jövőre hasonlóan jó szellemű és eredményű tábor életét irányíthatnám.

THEKES ISTVÁN

Toronyház és kapálás

Miskolc közvetlen környéke az ország egyik legszebb vidéke. Az egyetemvárostól busszal csak pár perc az út Tapolcáig. A gyors, csupa ablak panoráma buszból kitekintve valóban festői tájak látható. Könnyen felfedezem úti-célmomat: „toronyház iránt” megyek, a 10 emeletes Juno szálló építkezéséhez irányítottak, hogy itt keressem a szegedi fiúkat.

Tóth István II. éves kémia-fizika szakos. Egyedül képviseli a szegedieket a Borsod megyei Állami Építőipari Vállalat munkahelyén, a 10 fős brigád többi tagjai miskolci, ún. nulla évfolyamosok, azaz szeptembertől golyók. István elmondja, hogy nagyvonalon ötletnek tartja a leendő első évesek beszervezését, öbennük még nagyobb az ambíció, lehet őket szervezni, hallgatnak a felsőbb évesekre. A brigád hangulata jó, összetartó.

A villanyszerelő részlegnél dolgozunk, kábelfektetést végzünk. A köves, agyagos talajt nagyon nehéz kiásni, a tenyerünk tele van vízhólyaggal, bőrkeményedéssel.

Lejárt a munkaidő, együtt indulunk a közeli autóbusszmegállóhoz. Utunk a strand mellett visz el. Nem esabító ilyen melegben a közvetlen közelben lévő strand? — Általában lerövidítettük az ebédidőt és akkor átjöttünk.

Visszaérkezünk a kollégiumba, útjaink elválnak. István siet le a sportpályára, én pedig újabb beszélgető partnert keresek.

Ismerkedés a vidékkel

Az Egyetemváros tulajdonképpen egy óriási park, fákkal, padokkal, kavicsos utakkal, modern épületekkel. Az első lánycsoportban, amellyel találkozom, nem fedezek fel ismerős arcot, így hát kénytelen vagyok megkérdezni őket, van-e köztük szegedi? Ma-

köz össze ne szabdalja ujjait. Amikor a lányok a jó idő beálltával kikerültek a földre, parádicsommal hálálták meg a segítséget. A mezei munka előnye az irigylésre méltó barna bőrszín.

Az öt szegedi lány, Tóth Rita, Petri Adrienn, Bánfi Judit, Kóthéncz Rozália és Miklós Magda (a rend kedvéért: első három TTK-s kettőn bölcsészek) lelkesen, egymás szavába vágva dicserik a tábor, ahol minden este jó stúdióműsor szórakoztatja őket. Fél 11-kor esti mesét mondanak, ez persze nem túl eredményes, mert — jó tábori szokás szerint — ők is keveset alszanak. Elmesélik, hogy szereplői voltak a filmforgatásnak. „Debreceenbe kéne menni” brigádnak nevezik magukat és igyekeznek minél többet vidáman lenni. Hol a Hofi nagylemez szövegeivel vidámitják magukat, amit oda-vissza fűznek, hol Gugyerakkal szórakoztatják egymást, hol saját poénjaikon derülnek.

Változatos munkahelyek

A harmadik turnus közepén állt munkába s egy héttel az utolsó turnus kapuzárása előtt búcsúzik el Miskolctól Berkó András II. éves fizikus. Ő is több munkahelyen dolgozott, többféle munkát próbált: utat épített, ablakot tisztított, södért lapátolt. — Kevesen vagyunk fiúk Szegedről — mondja — volt olyan hely, ahol csak én voltam szegedi, másutt négyen, öten voltunk. A munka nem volt nehéz, de amikor teherautóval dolgoztunk, nem igen lehetett pihenni. Mindennap 6—7 órára érünk haza, utána disco, sport, kártyázás. Jobban örülök, ha a mindennapos disco helyett több rendezvény volna. A környék szép, az ellátás nagyon jó, a társaság tagjai jól összebarátkoztak. Ez vonzza az embert a táborba. De azért is jöttem már az első év után, mert jövőre

gas szőke lány válik ki a csoportból, bemutatkozunk. Új ismerősöm Gabula Júlia, II. éves franciá-orosz szakos.

Fél 5-kor van ébresztő, de szerencsére a stúdió nagyon jó zenével ébreszt bejöttünk. A 12-es busz másik végállomásáig utazunk naponta, ott egy irodaházat takarítunk, lemossuk, illetve pengével lekaparjuk a meszet, festéket az ablakról. Fél egykor együtt ebédelünk az ott dolgozó munkásokkal, akik többet állnak, mint dolgoznak. A délután már gyorsan elrepül. Itt a kollégiumban minden este disco van. Egyik este a miskolci egyetem zenekara lépett fel az Edda, másik este a debreceni Fantana. A minap pedig tévések állítottak be hozzánk, statisztákat kerestek egyik folytatásos filmjükhez. A címe, ha jól emlékszem, Utánam srácok! En is elmentem, a tapolcai barlangfürdőben éjjel 1-ig tartott a forgatás. Úgy tudom, el fogunk menni a debreceni virágkarneválra, Tapolcára kirándulunk, persze arra is jut idő, hogy a miskolciakat megmutassák nekünk a városukat. Azért is jöttem ebbe a táborba, mert ezen a vidéken még nem jártam.

Egy vidám társaság

Mezőcsát neve sok szegedi egyetemista lány előtt már ismerősen cseng. A mezőcsáti állami gazdaság földjeire, kb. 40—50 kilométer Miskolctól, különbusz visz, hozzá a lányokat. Az első napon még ők is ablakot mostak, a következő napokon paprika és káposzta palánták között dolgoztak, most legutoljára laposkúszásban kapálgatnak a gyümölcsösben a törpe almafák alatt, ahol dzsungelnyi a gaz. A lányok maguk között még is róttak ezért a gazdaságot. Amikor az ablaktisztítást végezték, a srácok kistököt készítettek pengék számárára, hogy a veszélyes munkaes-

külföldi építőtáborba szeretnék menni.

Frigyes Margit III. éves matematika-pedagógia szakos hallgató volt a szegediek, illetve a táborban dolgozó lányok vezetője. Ottani találkozásunk után Szegeden így összegezi a miskolci eseményeket:

— A négy turnusban összesen 188 szegedi egyetemista dolgozott. Szeretném hangsúlyozni, hogy sajnos a JATE-sok beérkezési aránya viszonylag rossz, kb. 70 százalékos. Mi az oka annak, hogy az eredeti 240 jelentkező része egyszerűen otthon maradt? Egyrészt az, hogy a „termékdosi-toknak” eddig sem kellett számonkéréstől tartaniuk. A jelentkezők megjelenésére azért számítottunk, mert a követelményrendszerben az is olvasható többek között, hogy minden KISZ-tag legalább egyszer vegyen részt építőtáborban. Az előbb említett arány kialakulásába belejátszott egy kis szervezési hiba is. A miskolciak és a mi KISZ bizottságunk összehangoltabb szervezése kizárná ezt.

A szegediek általában jól dolgoztak. Bizonyosság erre, hogy 50 JATE-s kapott pénzjutalmat, sokan jutottak balatoni, verőcei expressz beutalókhöz is. A jutalmak egy részét maga a tábor adta a legjobban dolgozóknak, másik részét pedig a vállalatok: a BAEV és az Észak-magyarországi Építőipari Vállalat és a Helyőrségi Állami Gazdaság. A brigádversenyek első három helyezettjei kaptak jutalmat, de sok személyi jutalmat is kiosztottunk. A brigádok és a táborvezetőség, valamint a munkahelyi vezetők között a kontaktus a „művezetőink” biztosították. Ki-válóan dolgoztak, ezért név szerint is említük meg őket: Benke Zsuzsát, az első, Gajdos Katalint a második, Raab Zsuzsát a harmadik turnusból.

port vezetőjét sikerült egy rövid időre kivonni a munkából.

— A betonozás és a szállítási munkálatok mellett a „mélyszántás” is feladataink közé tartozik — kezdte a beszélgetést Pjotr Muzicsenkov miközben kezével a szántóföldhöz hasonló betontekhnőre mutatott.

— Légkalapácsok segítségével törjük fel a betont. Kemény munka, de hála a kitűnő munkaszervezésnek, látjuk is munkánk értelmét — tájékoztatott Vlagyimir Karavanszkij.

Mikor a nehézségek felől érdeklődtünk, a Fekete-tenger partjáról érkezett fiúk elmosolyodtak és tiltakozva rázták fejüket:

— Olyan nincs, elégedettek vagyunk.

Később azért kiderült, hogy a munkaszerződés pontatlansága miatt a szovjet lányok nem voltak megfelelő lábbelít, ezért aztán köztük többen is kellemetlen napokat éltek át. Vlagyimir Gavriljuk a nehézségek között emlegette a számukra szokatlan ételeket: — Néhány, számunkra ismeretlen kajával nehezen barátkoztunk meg, de egészében véve semmi panaszunk nem lehet az ellátásra, sőt! —

— Meglehet, hogy odahaza hiányozni fog egy-két isztes magyar ételkülönlegesség — kapesolódott a beszélgetésbe Szergej Kapus.

Gazdag kultúrprogram

A városról mindannyian elismerően beszéltek, csakúgy mint a színvonalas kultúrprogramról. A táborvezetőség ugyanis dicséretes módon szervezte „munkásai” szabad idejét. Augusztus 11-én például Gyulára tett kirándulást a nemzetközi társaság. Sajnos, a szeszélyes augusztusi időjárás miatt nem volt lehetőség strandolásra, ennek ellenére mindenki jól érezte magát. A ritka művészeti élményt jelentő